

Το πρότυπο του Ιερέα κατά τον άγ. Ιωάννη Χρυσόστομο

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1fU6P2R>]

Προχωρώντας στο δεύτερο λόγο του, ξεκινάει με το Ευαγγελικό χωρίο από το Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, το οποίο αναφέρει ότι Ιερέας είναι ο Επιστάτης της περιουσίας του Θεού, ο οποίος ποιμαίνει με επιμέλεια τα πρόβατα του Κυρίου και θα λάβει μεγάλο μισθό στη Βασιλεία των Ουρανών. Δεν κρίνεται καθόλου τυχαία η αναφορά στο Ευαγγέλιο, άλλωστε υπήρξε άριστος γνώστης και ερμηνευτής του, καθώς θέλει να στηρίξει ευαγγελικά ότι στη διακυβέρνηση της Εκκλησίας και των πιστών θα πρέπει να βρίσκονται οι άριστοι, οι οποίοι θα έχουν τόση διαφορά με του ποιμαινόμενους όσοι τα έλλογα από τα άλογα ζώα. Είναι τόσο δε σημαντική η προσωπικότητα του ιερέα που αναφέρει χαρακτηριστικά ότι ακόμη και μία ψυχή του ποιμνίου του να χάσει ζημιώνει τη δική του ψυχή. Βέβαια, η θεραπεία αλλά και σωτηρία και μόνο μίας ψυχής μοιάζει πολύ δύσκολο έργο. Καθώς μόνο η συνείδηση του ανθρώπου γνωρίζει την αρρώστια που κουβαλάει μέσα της, ο Ιερωμένος πρέπει να την απομακρύνει βαθμιαία και σίγουρα μέσα από τη μέθοδο της πειθούς. Πρέπει να έχει μεγάλη φρόνηση και χίλια μάτια, όπως αναφέρει ποιητικά, και να επιβάλλει επιτίμια ισάξια της αμαρτίας, όχι όμως με μέτρο την τιμωρία αλλά την αποφυγή της εκ νέου δημιουργίας της αμαρτίας.

Επιπλέον, ο Ιερωμένος, σύμφωνα πάντα με τον Ιεράρχη μας, δεν θα πρέπει να αρκείται μόνο στην “έξωθεν καλή μαρτυρία” αλλά θα πρέπει πρώτα να εξετάζει το χαρακτήρα του για να δει να μπορεί να αντεπεξέλθει στις μεγάλες υποχρεώσεις που το περιμένουν. Και ως πρώτο και κύριο χαρακτηριστικό που θα πρέπει να συνοδεύει ολόκληρη τη ζωή του πρέπει να είναι η αγάπη. Είναι εξάλλου το γνώρισμα του ίδιου του Θεού, καθώς αγάπη εστί, και των αποστόλων των οποίων είναι μιμητής. Είναι με άλλα λόγια το πλήρωμα του Νόμου και η βάση ολόκληρης της διδασκαλίας του Ιησού. Από τη μία η αγάπη αυτή θα πρέπει να είναι θυσιαστική καθώς πρέπει με όλες του τις δυνάμεις να σώσει τον πλησίον και από την άλλη πολλές φορές θα πρέπει να διδάξει τους άλλους για χάρη του θελήματος του Θεού.

Στον τρίτο λόγο, είναι εμφανής η τάση του ιερού ανδρός να εξομοιώσει το πρόσωπο του Ιερέα με αυτό των Αγγέλων. Βλέπουν ότι παρότι κατοικούν στον επίγειο κόσμο διαχειρίζονται καταστάσεις του ουράνιου. Εξάλλου, έχουν πλήρη εξουσία προς το ποίμνιό τους. “Αν τινων αφήτε τας αμαρτίας αφιενται αυτοίς αν τίνων κρατήτε, κεκράτηνται”, μας αναφέρει χαρακτηριστικά το Ιερό Κείμενο. Και πράγματι η εξουσία αυτή είναι δοσμένη από τον Πατέρα στον Υιό και από το Υιό στους Ιερείς. Έτσι, οδηγούμαστε συμπερασματικά στο γεγονός ότι χωρίς ιερείς είμαστε ουσιαστικά όλοι καταδικασμένοι καθώς δε θα μπορούν να

τελεσθούν τα δύο βασικότερα μυστήρια, το Βάπτισμα και η Θεία Μετάληψη, απαραίτητα για την ουράνια Βασιλεία. Αυτό τους καθιστά ίσως χρησιμότερους και από τους βιολογικούς μας γονείς καθώς αυτοί προσπαθούν να μας εισάγουν στην μέλλουσα ζωή.

Συνεχίζοντας και πάλι στον ίδιο λόγο, γίνεται από τον Ιεράρχη μας έντονη αναφορά στο πρόσωπο του Αποστόλου Παύλου, τον οποίο ο υποψήφιος Ιερέας θα πρέπει να έχει ως πρότυπο. Συμπερασματικά, μέσα από τις προτροπές και των δύο μεγάλων αυτών ανδρών προκύπτει ότι ο Ιερωμένος δεν θα πρέπει να είναι ματαιόδοξος και κενόδοξος καθώς επίσης και να μην καλλιεργεί την αθυμία, το φθόνο και τον θυμό. Στέκεται δε ιδιαίτερα στο θέμα του θυμού που θεωρεί ηδονή που τυραννά την ψυχή χειρότερα από την πραγματική ηδονή καθώς οδηγεί σε παραλογισμούς και δημιουργεί μίσση και συγκρούσεις. Επιπλέον, υπερτονίζει την αποφυγή της αγάπης για τον πλουτισμό, τους επαίνους και τις αλόγιστες διακρίσεις καθώς επίσης και της ψευδούς ταπεινοφροσύνης αλλά και της έλλειψης παρρησίας.

Στη συνέχεια, επισημαίνει δύο ακόμα μεγάλους πυλώνες πάνω στους οποίους πρέπει να στηρίζεται ο Ιερωμένος. Ο πρώτος είναι ότι θα πρέπει να έχει εξαρχής φωλιασμένη στην ψυχή του την επιθυμία της Ιεροσύνης. Γιατί αν αυτό δε συμβαίνει, στη συνέχεια θα ανάψει η φλόγα για αξιώματα και διακρίσεις. Και ο δεύτερος είναι το γεγονός ότι θα πρέπει να έχει χίλια μάτια γιατί δε ζει μόνο για τον εαυτό του αλλά για όλο το λαό. Επιπλέον αναφέρει ότι το νεαρό της ηλικίας δε θα πρέπει να αποτελεί μειονέκτημα για τη διαποίμανση του λαού καθώς σαν κύριο λειτούργημα έχει την οικοδομή της Εκκλησίας του Θεού, κάτι που μπορεί να επιτευχθεί σε οποιαδήποτε ηλικία.

[Συνεχίζεται]